

Editorial

Revista de
Girona

De l'Any Masó a l'Any Rusiñol

Si el dossier monogràfic de l'últim número de 2006 vam dedicar-lo a la vida i l'obra de l'arquitecte gironí Rafael Masó, en el d'aquest número rememorem el pas de Santiago Rusiñol per les terres de Girona. L'Any Masó i l'Any Rusiñol han anat fent al llarg dels últims mesos un camí paral·lel, com paral·leles són, en bona part, les trajectòries personals dels seus protagonistes.

Amb una diferència d'edat de dinou anys, Rusiñol i Masó van viure simultàniament una mateixa època de Girona. Com a bons paral·lels, van anar sempre separats, avançant en la mateixa direcció sense arribar a trobar-se quasi mai. Però, més enllà de les diferències d'edat i de tarannà, i de les distintes adscripcions ideològiques i artístiques, van coincidir en algunes qüestions fonamentals, com ara el conreu simultani de les arts i les lletres –pintura i escriptura en Rusiñol, arquitectura i poesia en Masó–, la promoció dels bells oficis artesanals i la voluntat de crear espais culturals per aplegar-hi els intel·lectuals i els artistes. Rusiñol va muntar el Cau Ferrat de Sitges perquè fes «la funció de temple i santuari de la nova religió de l'Art» i s'obris als qui volguessin trobar-se «tots junts tots dels nostres», i Masó va bastir la sala Athenea de Girona com «un temple per rendir tribut a l'Art, la Ciència, el Progrés i la Cultura» on els seus cultivadors poguessin reunir-se i «es coneguessin més com a germans».

En definitiva, Rusiñol i Masó van compartir des de postulats molt diversos –pontífex del modernisme l'un i fervent noucentista l'altre– el mateix anhel de renovació i el mateix objectiu de transformació. Modernistes i noucentistes, aparentment tan distanciat i antitètics, i tan durament barallats mentre coexistien, apareixen ara, amb la distància i la perspectiva del temps, com uns moviments profundament relacionats, impregnats d'un afany comú de modernització, decidits un i altre a desvetllar consciències adormides i a redreçar un país massa ensopit. És en aquest punt –a l'infinit– on es troben les línies paral·leles de Rusiñol i Masó; per això està bé que també hagin coincidit en el temps –i a estones en l'espai– els Anys que la societat civil ha dedicat a la seva memòria.

Distinció: Per segona vegada consecutiva, la Distinció al Mèrit Cultural que atorga la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona s'ha vinculat a la *Revista de Girona*. Fa dos anys, va ser concedida a Montserrat Vayreda, membre del Consell de Redacció, i enguany a Narcís-Jordi Aragó, director de la publicació. En l'acte de lliurament es va afirmar que «la *Revista de Girona* ha estat i és una bona plataforma per donar a conèixer la Universitat a la societat gironina i de manera especial el bategar dels seus estudis d'humanitats». Aquest és, almenys, el nostre desig del present i per al futur.